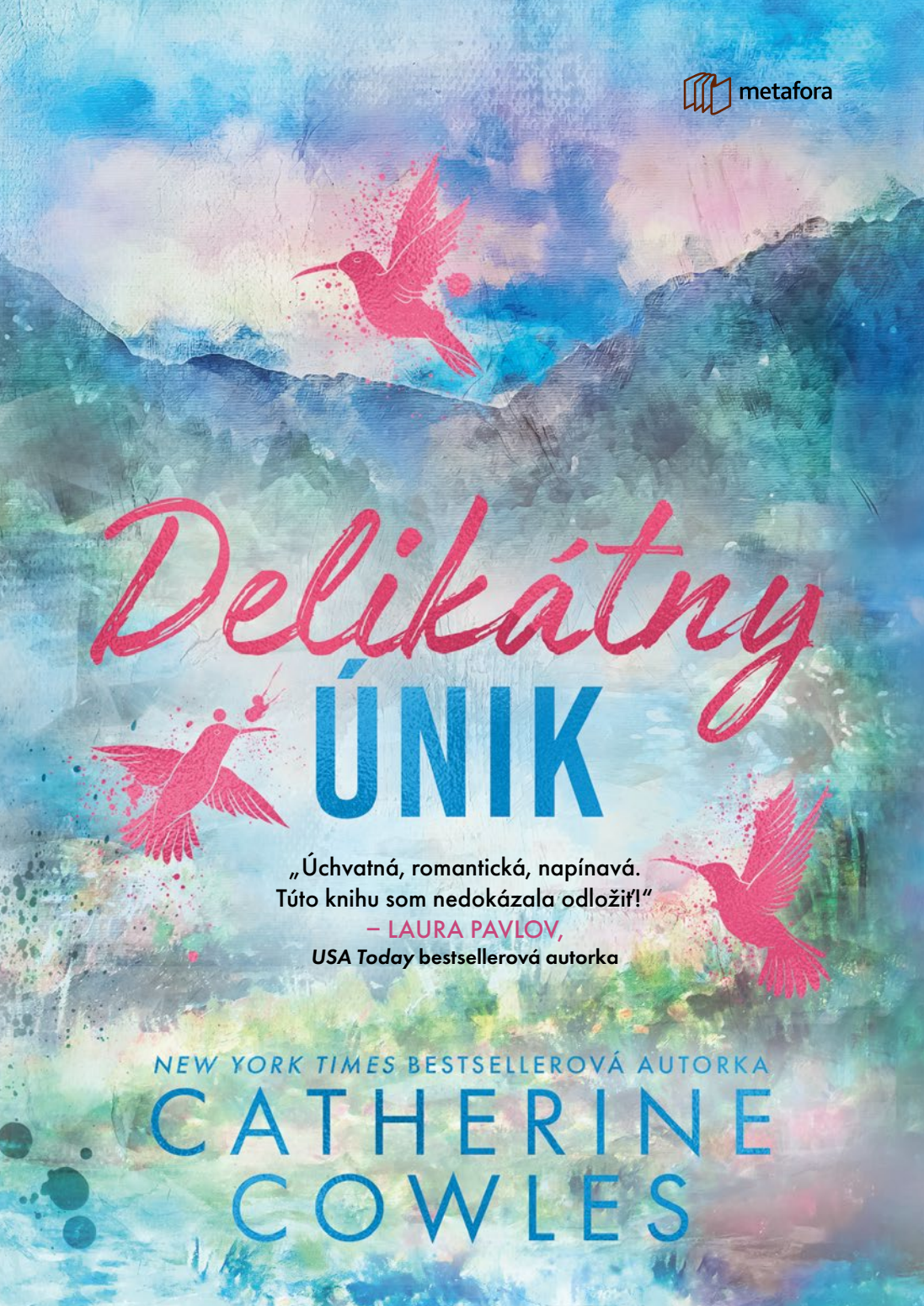

Delikátny ÚNIK

„Úchvatná, romantická, napínavá.
Túto knihu som nedokázala odložiť!“

– LAURA PAVLOV,
USA Today bestsellerová autorka

NEW YORK TIMES BESTSELLEROVÁ AUTORKA

CATHERINE
COWLES

metafora®

Delikátny
ÚNIK

CATHERINE
COWLES

CATHERINE COWLES
Delikátny únik

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 441. publikáciu.

Z anglického originálu *Delicate Escape*, vydaného vydavateľstvom The PageSmith LLC.
v roku 2024, do slovenčiny preložila Františka Rohaľová.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2026
Počet strán 384
Tlač TBB, a.s.

Copyright © 2024. DELICATE ESCAPE by Catherine Cowles
Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Františka Rohaľová, 2026
Cover Design © Hang Le

Táto kniha je fiktívnym dielom. Všetky odkazy na skutočné udalosti, skutočných ľudí
a miesta sú použité fiktívne. Ostatné mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so živými alebo mŕtvymi osobami, skutočnými
udalosťami, organizáciami alebo miestami je čisto náhodná.

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť
reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ
a používanie tejto knihy na tréning AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.*

ISBN 978-80-8305-363-2 (ePub)
ISBN 978-80-8305-362-5 (pdf)
ISBN 978-80-8305-361-8 (print)

Túto venujem sebe.
A všetkým, ktorí sa cítia menejcenne.
Utište ten hluk.
Ste nádherní a skvelí presne takí, akí ste.

Prolog

Koľkými spôsobmi dokážete niekoho zabiť vo vlastnej mysli? Za posledných pár mesiacov sme s Nikki boli kreatívne, vymysleli sme niekoľko skutočných skvostov.

„Pochovaný zaživa s ohnivými mravcami,“ navrhнем a zaborím sa do mäkkej čalúnenej pohovky v jej malom byte.

Posmešne si odfrkne, rozvalená na podlahe s pohárom vína v ruke, ktorý sa nebezpečne zakolíše. „To nie je ani zďaleka dosť zlé. Bola by som skôr za to... keby ho zožrali pirane, počnúc jeho penisom.“

Vyprsknem a napijem sa drinku. „Možno by sa jednoducho mohol zadusiť vlastnými lžami,“ zašomrem.

Nikki sa rýchlym, plynulým pohybom posadí, pričom červené vlasy sa jej rozletia okolo tváre a víno vyšplechne z pohára. Aspoňže je biele a nie červené. Hoci je trochu opitá, uprie na mňa teraz už známy pohľad, ktorý je divoký a súčasne nežný. Je ten typ najlepšej priateľky, ktorá vám kryje chrbát – jedna z mála, ktorá sa nenechala ovplyvniť Brendanovými výmyslami.

„Musíš to niekomu povedať. Niekomu, kto by mu naozaj vedel niečo urobiť. Inak ho prejde autom,“ zamrmle Nikki a položí pohár s vínom na konferenčný stolík.

Pritisnem si kolená k hrudi a v tom tlaku sa snažím nájsť útechu, akoby som sa dokázala vyobýmať zo svojej súčasnej situácie. „A čo mám povedať? Že mi niekto vyvoláva z neznámeho čísla a vzdychá do telefónu?“

„Sel, on ťa nechal vyhodiť. Z práce, v ktorej si makala ako blázon.“

To je pravda. Bakalársky titul z podnikania. Magisterský titul v oblasti neziskového manažmentu. Nespočetné hodiny neplatených stáží a dobrovoľníckej práce. A to všetko preto, aby som získala prácu vo vysnívanej organizácii: The Literacy Project. Všetka tá snaha však vyšla navnivoč dnes ráno, keď som sa dozvedela, že ma vyhodili.

„Nemám žiadny dôkaz,“ poviem potichu. Bolesť mi zovrie hrud'. Viem, že Nikki má pravdu, hoci o tom nemám ani najmenší dôkaz. Brendan má vplyvné konexie a dokáže ťahať za nitky tak, že vás pridusí.

Nikki si povzdychne. „Vieš, že to má na svedomí on. Podpláca ľudí a manipuluje nimi.“

Znepokojene si hryziem peru, pričom cítim, ako okolo mňa narastá tlak – akoby ma dusil samotný vzduch. Začínam mať pocit, že Brendan je všade. Je to však iba začiatok. „Musí sa to skončiť. Možno sa konečne môžem pohnúť ďalej.“

Iba si nie som istá kam. V Los Angeles sa už necítim ako doma. Tak dlho som milovala život v tomto meste. Živú hudbu, múzeá a úžasné reštaurácie so všetkými druhmi kuchyne, aké si len dokážete predstaviť. Vždy som mala pocit, že môžem splynúť v mori ľudí a stratiť sa v ich rozmanitej jedinečnosti. Teraz mi to však pripadá, že ma sledujú všetky oči.

„Možno,“ zamrmle Nikki.

Nahnem sa ponad konferenčný stolík a stisnem jej ruku. „Ďakujem, že si tá najlepšia priateľka, akú si dievča môže mať.“

Iba sa na mňa zamračí. „Chcela by som ho tresnúť do gulí a potom hodiť piraniam.“

Pridusene sa zasmejem. „Do toho.“

No smiech ma rýchlo prejde. Nikki som povedala iba zopár útržkov tých zlých vecí. Keby vedela o všetkom, už by štartovala auto, aby ho zrazila a ušla z miesta činu. Pri tej predstave ju musím ešte viac milovať.

Vstanem, zdvihnem pohár a vyprázdním jeho obsah. „Musím ísť domov. Moose bude čoskoro večerať.“

Zavrtí hlavou. „Radšej toho netvora nakrm. Ak to neurobíš, mohol by ti v spánku odhryznúť palec na nohe.“

Tá poznámka mi vyčarí úprimný úsmev na tvári, zatiaľ čo nesiem svoj pohár k drezu. „To by nikdy neurobil.“

Nikki zastóna a sťažka sa postaví. „Len si to nahováraj ďalej. Objednala si si taxík, však?“

Zavrtím hlavou. „Po prvom pohári som prešla na nealko.“

Neveriacky otvorí ústa. „Ty suka. Poriadne som sa opila, zatiaľ čo ty si popíjala prekliate nealko?“

Zachechcem sa a objímam ju. „Prepáč, zlatko.“

Pravda je taká, že v posledných dňoch som nikdy nevypila viac ako jeden pohár vína. Moja úzkosť už aj tak presahuje do červenej zóny a potrebujem byť pri zmysloch.

Nikki ma objíma tuhšie. „Chceš, aby som šla s tebou? Môžem dnes prespať u teba na gauči.“

Bože, je úžasná priateľka. „Budem v poriadku. Pravdepodobne budem do noci hľadať neziskové organizácie, ktoré prijímajú nových zamestnancov.“

Naďalej ma silno objíma. „Si skvelý človek. Nedovoľ tým sračkám, aby ťa presvedčili o čomkoľvek inom.“

Do očí sa mi tisnú slzy. Robím všetko preto, aby som ich potlačila. Lebo už nastali momenty, keď som začala premýšľať, či som naozaj taká, ako ma Brendan opísal. Manipulatívna, krutá, chorá a štetka.

Keby mi niekto pred dvoma rokmi povedal, že si o sebe budem myslieť také veci, smiala by som sa. Šokujúce, ako rýchlo sa veci dokážu zmeniť. Ako rýchlo sa môže zdeformovať myslenie. A ako dlho trvá napraviť takéto škody.

„Lúbim ťa, Niks,“ šepnem.

„Aj ja ťa lúbim,“ povie a napokon ma pustí. „Napíš mi, keď prídeš domov. Alebo zavolaj, keby si chcela s niekým hovoriť, keď budeš prichádzať.“

Pálenie sa vráti, slzy mám na krajíčku. Volala som jej už niekoľkokrát, keď som sa vydesila, že ma niekto sleduje, len aby som zistila, že to bol iba nevinný okoloidúci, ktorý si iba šiel po svojom. Nikdy sa na to nesťažovala.

„Ďakujem,“ poviem, letmo ju pobožkám a vezmem si kabelku.

Vyjdem z malého bytu na okraji Silverlake a vykročím po chodníku smerom k autu. Vonku je stále dosť svetla, no ja mám oči na stopkách a ostražito sledujem okolie. Typické hipsterské podniky, párik bozkávajúci sa pri kaviarni, rodina s dvoma malými deťmi, ktoré behajú okolo rodičov... Nič nezvyčajné.

Napriek tomu som nervózna. Pridám do kroku, mieriac k svojmu Subaru hatchback, ktoré už zažilo aj lepšie časy. Malo za sebou dosť akčný život, už keď som ho kúpila počas štúdia na vysokej škole, a najlepšie dni má teraz už oficiálne za sebou. No keďže som bez práce, v najbližšom čase sa žiadne vylepšenia konať nebudú.

Auto sa so zapípaním odomkne. Nastúpim a strhnem sa pri pohľade na tašku plnú potravín na podlahe. Neplánovala som sa u Nikki zdržať tak dlho. Dúfam, že nákup z farmárskeho trhu bude v poriadku.

Zavriem za sebou dvere, zamknem a vydýchnem si. Všimnem si svoj odraz v spätnom zrkadle. Strapaté blondavé vlasy a tmavé kruhy pod bledozelenými očami. No neodvrátim zrak, ani keď sa mi oči zalejú slzami.

„Si dobrý človek,“ šepnem. „Nie si taká, ako to prezentuje.“

Cinkne mi mobil, a tak ho nahmatám v kabelke. Keď ho vytiahnem, znova zacinká a displej sa rozsvieti. Prečítam si esemesku a obráti sa mi žalúdok.

Neznáme číslo: *Videla si to?* 😊

Správa obsahuje snímku obrazovky akéhosi článku. *Herec Brendan Boseman daroval milión dolárov projektu na podporu gramotnosti. Očami preletím krátky článok a roztrasú sa mi ruky.*

Pán Boseman, známy najmä vďaka svojim úlohám v kasových romantických komédiách a v superhrdinských megahitoch, bol zachytený pri návšteve neziskovej organizácie West Adams v Los Angeles. „Odjakživa som bol vášnivý čitateľ. A je pre mňa cťou, že som sa mohol stať súčasťou projektu na podporu gramotnosti, ktorého poslaním je poskytnúť ľuďom prostriedky potrebné na to, aby uspeli.“

Znova pocítim pálenie slz v očiach, zmes hnevu, strachu a frustrácie z tých nehorázných sračiek, ktoré vypúšťa z úst. Brendanova predstava o čítaní je preletieť si *The Hollywood Reporter* a nadávať na každého, kto dostal prácu, ktorú chcel on. Nedokážem čítať ďalej. Je toho na mňa priveľa.

Projektu na podporu gramotnosti som dala všetko: absurdne dlhé hodiny za smiešne málo peňazí, získavanie nespočetného množstva sponzorov, aby sme zostali v plusových číslach, pričom som sa vrhala do úloh, ktoré som nikdy nemala v popise práce. A to všetko preto, lebo som verila v ich poslanie. A preto, lebo som milovala byť súčasťou niečoho, čo ľuďom mení životy. Teraz sa to všetko skončilo.

Po líci sa mi skotúľa slza, dopadne na džínsy, a keď vsiakne, indigové vlákna stmavnú. Možno to je to, čo potrebujem – posledná kvapka, ktorá ma prinúti opustiť L. A. a začať odznova. Príležitosť stať sa skutočne slobodná.

Už mi tu nezostalo nič okrem Nikki. Všetko mi bolo pomaly a zámerne odobrané. Potlačím vlnu hnevu, ktorá sa derie na povrch, schmatnem zo sedadla kľúč od auta a zasuním ho do zapalovania. Musím ním otočiť trikrát, kým motor naskočí.

Je to ďalšia z vecí, ktoré si nemôžem dovoliť opraviť. Ignorujem to a zamierim domov. Sú iba štyri hodiny poobede, no dopravná špička sa už začala, takže zvyčajne desaťminútová cesta sa predĺži na dvadsať minút. Zastavím pred ošumelým štvordomom a zježia sa mi vlasy na zátylku.

Poobzerám sa po ulici plnej obytných domov, teraz už štandardne, skenujúc okolie. Nevidím nič nezvyčajné: párik na prechádzke so svojím štvornohým miláčikom, mladá žena, ktorá pred sebou tlačí kočík, zopár hlučných tínedžerov, ktorí sa na ulici pretekajú na vyladených bicykloch.

Napriek tomu na sebe cítim akýsi pohľad. Prepadne ma známy pocit úzkosti, ktorý vzápätí vystrieda frustrácia, lebo netuším, či je ten pocit namieste, alebo prichádzam o rozum. Vytiahnem mobil a rýchlo napíšem esemesku.

Ja: *Som doma. Nakrím Moosa a uvarím si večeru. Nezabudni niečo zjesť, aby si sa nezobudila s pekelnou opicou.*

Nikki: *Už som si objednala široké aj tenké thajské opekané ryžové rezance. Vysajú všetok ten alkohol.*

Vypnem motor a pokúsim sa usmiať, no akosi mi to nejde. Vezmem kabelku a tašku s nákupom z farmárskeho trhu, potom vystúpim z auta. Strčím si telefón do vrečka a ešte raz sa rýchlo porozhliadam, kým sa pohnem smerom k budove.

Každý náznak pohybu okamžite upúta môj zrak, pričom zakaždým celá stuhnem. No nezastavujem sa. To je jediná možnosť. Ak si dovoľím spadnúť, už nikdy nevstanem.

Rýchlym krokom prejdem po popraskanom chodníku a ponáhľam sa po zanedbaných betónových schodoch. Vyťukám kód na vstup do budovy, počkám na bzučanie a vojdem dovnútra. Rýchlo za sebou zabuchnem dvere, skontrolujem, či sú zamknuté, a presuniem sa k dverám s označením 1B.

Odomknem bezpečnostný zámok, potom ten na kľúčke. Keď otvorím dvere, ozve sa pípanie. Zatiaľ čo zadávam kód alarmu, privíta ma trilkujúce zamňaukanie.

„Ahoj, Moose!“ zvolám do tmavej miestnosti, pretože všetky závesy v byte sú zatiahnuté.

Keď som si prenajala tento malý byt, zamilovala som si ho vďaka jeho oknám a prirodzenému svetlu. Teraz používam iba umelé osvetlenie.

Zapnem svetlo a Moose sa mi prepletie pomedzi nohy. Len čo zamknem bezpečnostný zámok, zohnem sa, aby som zdvihla osemkilového mainského mývalieho kocúra, pričom zastonám. Okamžite začne priasť a hlavou sa mi pritisne o bradu.

Pritúlím sa k nemu. Ten zvuk a dotyk jeho sivej srsti na pokožke pôsobia upokojujúco. „Čo si o tom myslíš? Je čas opustiť L. A.? Možno by sme sa mohli presťahovať niekam, kde bude záhrada. Mohla by som ťa naučiť chodiť na vôdzke.“

Moose prenikavo zamňauká, akoby chcel povedať: *Čo to má, dcérka, znamenať?*

Zachechcem sa. „Dobre, s výcvikom na vôdzke počkáme. Čo tak nejakú večeru?“

Ďalšie zamňaukanie.

Zazubím sa a položím ho na zem, pričom tašku s nákupom mám stále prehodenú cez plece. Prechádzam cez miestnosť a trasľavými rukami zažínam jedno svetlo za druhým. To jemné chvenie prezrádza pravdu. Brendan naozaj vyhral. Môj život tu sa skončil. Jediné, čo mi zostáva, je odísť – a modliť sa, aby nebol natoľko pomstychtivý, aby mi ničil život aj tam, kam odidem, nech už to bude kdekoľvek.

Nahmatám vypínač v kuchyni a rozsvietim. Na pulte je neskutočný neporiadok. Niektó vysypal ovocie z misy. Vtom si všimnem pomaranč s niečím, čo vyzerá ako stopy po zuboch a pazúroch. Venujem Moosovi bočný pohľad. „Znova si hral futbal?“

Oblíže si labku a pretrie si tvár.

Potom zbadám skutočný cieľ jeho výtržnosti. Prevrátený dávkovač maškrt s kamerou vyzerá, akoby ho niekto napadol. Vrátim ho na miesto a ovocie späť do misy.

„Naozaj? Veterinár hovorí, že máš nadváhu.“

Prisahala by som, že na mňa zazrel. Potom hlasno zamňauká. „Nedovrávaj mi, lebo po večeri nedostaneš žiadne maškrtky.“

Zasyčí.

Musím si zahryznúť do pery, aby som sa nerozosmiala. Aspoňže mám Moosa. Akokoľvek zlé veci sa mi dejú v živote, vždy ma dokáže rozosmiať.

Položím tašku s nákupom na pult a pustím sa do odkladania potravín, pričom sa vyhýbam Moosovým vystreľujúcim labkám. Zatiaľ čo upratujem, v hlave vymýšľam recept. Jednou z mojich obľúbených výziev je vymýšľať recepty na základe toho, čo na farmárskom trhu vyzerá najchutnejšie.

Teraz, keď nemám príjem, musím byť kreatívnejšia, no to tejto hre iba pridáva na zaujímavosti. Sezóna broskýň sa konečne začala, a tak som si vzala dve. Ulovila som si aj prvé mini paradajky sezóny. Tie sa spolu s burratou, bylinkami a balzamikovým octom perfektne hodia k chrumkavému chlebičku, ktorý som kúpila v stánku miestnej pekárne.

Zaškvírka mi v žalúdku, akoby súhlasil s mojim plánom. Vyberám potrebné ingrediencie, keď vtom mi vo vrecku začne vibrovať mobil. Nasleduje kakofónia cinkania – všetky druhy upozornení, ktoré môj mobil môže vydať. Esemeska. E-mail. Telefonát. Všetky naraz.

Vtom varovne zapípa alarm – zvuk, ktorý mi oznamuje, že ak do dvoch minút nezačnem bezpečnostný kód, systém sa zblázni. Odrazu z reproduktorov zreve akási rocková pieseň a hneď nato sa v ohlušujúcej hlasitosti zapne televízor.

Moose podráždene zanarieka. Ponáhľam sa k alarmu a zadám kód, zatiaľ čo vyťahujem mobil, ktorý mi neprestajne zúrivo vibruje vo vrecku. Na displeji sa zobrazuje nekonečný zoznam upozornení, no tie pribúdajú prirýchlo na to, aby som stihla prečítať ktorékoľvek z nich. Pípanie neutícha.

Vypnem si zvonenie a ťuknem na e-mailovú aplikáciu. Doručená pošta hlása tisícšesťsto päťdesiat tri nových správ. Zrýchli sa mi tep. Dnes ráno som mala šesť neprečítaných správ. To je všetko.

Snažím sa prečítať si predmety e-mailov, nové správy však prichádzajú príliš rýchlo a stihnem zachytiť iba zopár. Upozornenia o zneužití

mojej kreditnej karty. Reklamy na zväčšenie penisu a na chudnutie. A porno. Neskutočne veľa porna. Také, z ktorého sa vám obráti žalúdok.

Vypnem aplikáciu e-mailu a ťuknem na esemesky. Správa za správou. Je ich priveľa na to, aby sa dali spočítať. Správy od banky prichádzajú jedna za druhou.

Schválili ste túto platbu? 1 309,13 \$ pre Sex Toys, Inc.

Schválili ste túto platbu? 10 237,53 \$ pre Hollywood Escorts.

Platba za platbou. Jedna horšia ako druhá.

Potom mi stuhne krv v žilách.

Neznáme číslo: *Si to ty?*

Nie je tam žiadny odkaz, na ktorý by sa dalo kliknúť. Iba snímka obrazovky. Z pornostránky. Na ktorej som ja.

Celá sa roztrasiem a začne mi zvonieť v ušiach. Niektorá časť môjho mozgu zaznamená, že sa znova spustil alarm, no nedokážem sa ani pohnúť. Všetko, na čo sa zmôžem, je zísť na fotografiu.

Som to ja. O tom niet pochýb. Jasne to prezrádza žiarivá farebná prikrývka na posteli. Stojím bez trička uprostred spálne s rukou na gombíku džínsov a blondéne vlasy mi kaskádovito padajú na nahý chrbát.

Prezliekala som sa. Tá fotka je snímkou z videa. Päťminútového videa. Čo znamená, že to pokračuje ďalej.

Dýcham čoraz rýchlejšie, napoly vzlykám. Ďalšia snímka obrazovky. Opäť som to ja. Tvár mám otočenú rovno do kamery, ktorú si moje zelené oči nevšímli, zatiaľ čo sa vyzliekam. Donaha. Každá časť môjho tela na obdiv. Na internete.

Toto sa nemôže diať.

Upozornenia v telefóne neutíchajú. E-maily, esemesky, telefonáty. Upozornenia na podvody. Na nízky zostatok na účte. Odkazy na nové pornovideá. A to všetko v sprievode hlasnej hudby z reproduktorov a ohlušujúcich zvukov z televízora v pozadí.

Do očí sa mi nahrnú slzy, stekajú mi po lícach a zanechávajú za sebou stopu ako kyselina. Potom sa ozve hlas. Hlas, ktorý poznám.

„Nezabudni, kto je tu šéf, Selly.“

Stuhne mi krv v žilách. Hľadám niečo, čokoľvek, čím by som sa mohla brániť. Ruka mi pristane na kamennej zarážke na knihy v tvare kvetiny. Zovriem ju a vydám sa za hlasom.

S každým krokom sa mi zvyšuje srdcová frekvencia, no keď vojdem do kuchyne, nik tam nie je.

Vtom sa ozve hlboký, chrapľavý smiech a svetlo na Moosovej kamere a dávkovači maškrt sa zmení z modrej na červenú – táto farba značí, že je zapnutý.

„Chcela si byť štetka, Selly. Iba som splnil tvoj sen.“

Brendan.

Okamžite vytrhnem kábel zo zásuvky a hodím kameru o stenu. Je však neskoro. Viem to.

Pretože tie zábery z mojej izby znamenajú iba jedno – mám tu ďalšie kamery. Môžu byť kdekoľvek. Môže ma sledovať dokonca aj teraz.

Musím ujsť, vypadnúť odtiaľto, no nedokážem pohnúť nohami. Okraje môjho zorného poľa začnú tmavnúť a brnia mi prsty.

Potom ma pohltí temnota.

Prvá kapitola

Thea

O DVA ROKY NESKÔR

Cez okno v kuchyni preniknú prvé ranné slnečné lúče, keď sa mi pri nohách ozve séria zamňaukaní takmer podobných štekotu.

Venujem Moosovi varovný pohľad. „Robím to tak rýchlo, ako sa dá.“

To však nestačí. Vyskočí na pult, čo je vcelku husársky kúsok, keď vezmeme do úvahy, že v celej svojej svalnatej kráse váži takmer desať kíľ. Priblíži sa a v momente, keď je pri mne, tresne ma labkou po ruke.

Prižmúrim naňho oči. „Naozaj?“

On si iba oblíže labku a začne si umývať tvár.

„Nemysli si, že uverím tejto pretvárke na neviniatko,“ odfrknem si a zmiešam mokré krmivo s tým suchým. Potom odnesiem misku do jeho kútika v obývačke, kam som mu umiestnila pelech a škrabadlo. Ponáhľa sa za mnou, pričom mu cinká zvonček na obojku.

Zohнем sa a položím misku na dlážku. Moose sa na ňu vrhne ako blesk a odstrčí mi ruku ako malý zlostný netvor, ktorým je – súčasne je to však rozkošný netvor.

Keď sa vystriem, pohľad mi padne na ohrádku, ktorú som nachystala pre mačiatka, ktoré budem v najbližších dňoch opatrovať. Majú k dispozícii toaletu, vyhrievané deky a malý domček, do ktorého sa môžu schovať. Dokonalý malý kútik. Niečo na jeho vytváraní ma upokojovalo. Vytváranie domova, kde budú v bezpečí, v teple a šťastné. Dalo mi to nádej.

Hoci sa môj svet roztrieštil na márne kúsky, ten ich som mohla poskladať dohromady.

Pozriem sa na Moosa a skontrolujem obsah jeho misky. Už je takmer poloprázdna. Je to skutočný labužník. Otočím sa a zamierim na chodbu, pričom pod nohami mi vrzgajú podlahové dosky.

Stará chalupa v centrálnom Oregone bola celé roky opustená. Keď predchádzajúci majiteľ zostarol, rozpredal pozemok po častiach. Keď napokon zomrel, dom a zvyšná pôda prešli do vlastníctva štátu. Stavba bola v takom zanedbanom stave, že ju nik nechcel – nik okrem mňa.

Kúpila som ju za babku, aj keď teplá voda vydrží tiecť iba štyri minúty a podlaha v obývačke sa zvažuje doprava. Najlepšie na tom je, že dom leží v bezzásahovej zóne a navôkol sa tiahnu pasienky, kam až oko dovidí. V posledných dňoch sú mojimi jedinými návštevníkmi kravy a kone. Presne tak sa mi to páči.

Vôkol malej zrubovej chalúčky učupenej v lese vyklčovali niekoľko vysokých borovíc, aby dovnútra prenikalo dostatok slnečných lúčov, vďaka ktorým môžu záhradka a skleník prosperovať. Stromy však stále poskytujú dostatočnú ochranu, aby som sa cítila ako-tak... bezpečne.

Všetko na tomto dome je perfektné, a bolo to možné iba vďaka Nikki. Pomohla mi požičať si peniaze na kúpu nehnuteľnosti. Každý mesiac jej posielam hotovosť ukrytú na spodku plechovky s pochúťkami z pekárne ako splátku mojej malej hypotéky. Nezanechávam žiadnu stopu, ktorú by Brendan mohol vysledovať.

Pretože som takmer celkom zmizla.

Nemám žiadnu e-mailovú adresu. Žiadne telefónne číslo. Nesledujem televíziu a nepoužívam počítač. Nevlastním žiadne technológie. Zrušila som si všetky účty a vymazala všetky digitálne stopy, ktoré sa dalo.

S niektorými to však nešlo. Moje najchúlostivejšie fotky stále kolujú po internete a nemôžem s tým nič urobiť.

Pocítim pálenie a inštinktívne mi zovrie hrdlo. Nemôžem s tým nič spraviť. Skúšala som to. Poplatky za právniku by sa pravdepodobne vyšplhali na tisíce dolárov, ktoré nemám, a aj tak by sa mi nepodarilo odstrániť fotografie zovšadiaľ. Pretože bastardi temných zákutí internetu žijú z toho, aby takéto materiály držali v zálohe.

Namiesto toho som nechala Selenu zomrieť. Jednoducho zmizla do ničoty, každá jej časť bola vymazaná zo života ako písmo v piesku, ktoré zmyl príliv. Teraz som Thea. Blondavú farbu vlasov som si zmenila na tmavohnedú a bledozelené oči získali vďaka kontaktným šošovkám nenápadný hnedý odtieň.

Aj keby niekto videl tie hrozné fotky alebo niektoré z tých záberov mňa a Brendana, ktoré nasníмали paparacovia, keď sme boli spolu, nik by ma nespoznal.

Prečesám si hnedé vlnité vlasy a skontrolujem si koreňky. Tento víkend by som ich mala dofarbiť. V skrini na chodbe mám asi celoživotnú zásobu farby. Opláchnem si tvár vodou a potom si na ňu naniesiem poriadnu vrstvu krému a prípravku na opalovanie. Po zmene v pekárni pracujem ešte v záhradnom centre, a ak by som sa nenatrela, do hodiny by ma spálilo.

Pozriem sa na hodinky a rýchlo na seba natiahnem džínsy a tričko, pričom sa uistím, že na nich nie sú žiadne nové diery, ktoré som prehliadla. Obujem sa a zamierim späť k Moosovi.

„Budeš sa dnes správať slušne?“

Kocúr zamňauká z vyvýšeného miesta na škrabadle pred oknom.

„Koho sa snažím oklamať? Ty vždy niečo vyvedieš.“ V rýchlosti skontrolujem zámky na všetkých oknách a naposledy poškrabkám Moosa.

Keď zamierim k dverám, žalostne zamňauká, aby som zostala. No bude v pohode. Má mačaciu televíziu – obrovské okno s výhľadom do záhrady a na les v pozadí. A jedného dňa bude ten výhľad ešte lepší

– na Castle Rock alebo na hrebeň na východe. Možno oboje. Práve ten výhľad ma zastavil na únikovej ceste z L. A. do Oregonu. Dych vyrážajúca nádhera by vás dokázala zmraziť na mieste – zlatisté skaly Castle Rock a zasnežené vrcholky Monarch Mountains vo fialovom odtieni. Niečo na ich mohutnosti mi dáva pocit, že oproti nim sú moje problémy nepodstatné. A mestečko Sparrow Falls učupené v tej rozľahlosti mi prvýkrát, odkedy som stretla Brendana Bosemana, dalo pocit bezpečia.

Vyjdem von a vydýchnem. Aj keď sme už v druhej polovici júna, rána v horách sú stále chladné. No vonku už poletujú kolibríky. Pery sa mi rozťahnu v úsmeve, keď sledujem, ako dva z nich obratne poletujú po záhrade smerom ku krmidlám, ktoré som tam rozmiestnila. Niečo na tých vtáčikoch a na tom, ako si poletujú, ma dojme. Hoci sú to krehké tvory, v istom zmysle sú to bojovníci. Neustále unikajú pred nepriateľom.

Prinútim sa odvrátiť zrak, pretiahnem si mikinu cez hlavu a obrátim sa, aby som zamkla dvere. Niekomu by tento zámok mohol pripadať extrémny. Nevyzerá ako bežný zámok na dome a trvalo mi mesiace, kým som si našetrila tisícšesťsto dolárov na jeho kúpu. No keby ste si prešli tým, čím som si prešla ja, urobili by ste čokoľvek, aby ste zabránili vstupu do domu neželaným návštevníkom. Nestačil by vám ani tucet takýchto zámkov.

Viem, že je to obranný mechanizmus. Malý pocit kontroly, keď mi bola odobratá veľká časť toho, čo som mala. No pomáha mi to. Zvuk cvaknutia zámku. Kľúče schované vo vrecku. Vždy ich nosím pri sebe. Nikdy ich nenechávam na mieste, odkiaľ by ich niekto mohol ukradnúť a vyrobiť si kópie.

Rovnako tak som na každé okno nainštalovala alarm. Nie je napojený na žiadnu elektroniku, iba začne vydávať odporný zvuk, keby sa okno otvorilo. Ak ste dostatočne kreatívni, dokážete si vytvoriť vlastný bezpečnostný systém bez použitia technológií. Dokonca som v knižnici objavila knihu, ktorá mi pomohla s nápadmi. Svetlá s detektormi pohybu, okenné clony, vďaka ktorým som ja videla von, no zabraňovali komukoľvek zvonku vidieť dovnútra, a detektory pohybu v záhrade.